

[Fraenkel.]

det rummer en vis Fare. Det var udmærket godt paa et Tidspunkt, hvor Argentina ikke selv kunde tænke paa saadanne Anlæg, og da gjorde Englænderne det altsaa for dem, men nu er Argentina kommet nogenlunde med, og nu indser de klart, at det gaar ikke an, at saa store og for Landets hele Velfærd betydningsfulde Anlæg ligger ganske i udenlandske Hænder, og de er begyndt at stille Betingelser for videre Udvikling af det engelske Jernbanenet i Argentina, Betingelser, der ogsaa virker tilbage paa de Banestregninger, der allerede findes.

Saadan kunde man blive ved, men jeg peger ganske særlig paa dette Forhold med Paraguay, som er i høj Grad interessant, fordi det er et saa overordentlig frugtbart Land, men tillige et Land, der stadig staaer meget tilbage, og her sætter netop engelsk Kapital ind med en Kraft, der vidner om fuldstændig bevidste Hensigter. Jeg peger paa Udviklingen andetsteds i disse Omraader, hvor der foregaar højst interessante Ting, men som man ikke heller læser om i Aviserne, f. Eks. i Mellemamerika, hvor der eksisterer en vældig Frugttrust, og ved denne Frugttrust kan jeg ikke lade være at tænke paa det engelsk-ostindiske Handelsselskab i sin Tid — det blev, saa vidt jeg husker, grundlagt Aar 1600 —, som i Løbet af 150 Aar økonomisk erobrede Indien og i den Grad administrerede det, at det ligefrem førte Krige for sin egen private Regning, indtil England saa endelig vurderede denne økonomiske Erobring saaledes, at det tillige gjorde det til en politisk Erobring.

Det er saadanne Ting, man skal lægge Mærke til, meget mere, end til, hvad der staaer i Aviserne, og naar altsaa Udenrigsministeriet har ønsket Repræsentation i disse Lande, vil jeg sige, at det har set fuldstændig rigtigt med Hensyn til de Omraader, som det først vil vende sig til.

Saa kommer jo det tredie Spørgsmaal: om man raader over Mændene. Det er jo et Spørgsmaal, som vi ikke har noget at gøre med her, vi kan jo ikke indsætte eller afsætte Embedsmænd hverken i Udenrigsministeriet eller i de andre Ministerier. Men vi har en Kontrol med al Administration, vil kunne gøre Indvendinger og vil kunne give Tilskyndelser, naar vi mener, der gribes fejl. Jeg ved jo ikke noget positivt om, hvad Udenrigsministeriet her har i Sinde, men det Kendskab, jeg har til Personellet derovre, gør dog, at jeg har mine Tanker om, hvem der vil blive anvendt, og disse Tanker hviler paa Personer, om hvis økonomiske Dygtighed jeg ingen Tvivl har.

Endvidere vil jeg gerne gøre opmærksom paa en Ting i dette Forhold. Det er med Hensyn til de Resultater, man venter. Politik er, naar den duer noget, altid en Planlæggen paa langt Sigt. I Politik kan man ikke kræve Resultater fra i Dag til i Morgen, det er netop en daarlig Politik, der lægger Vægt paa det. Det er ikke med Politik som at gaa ind og købe Kaffe i en Bod: Her er Pengene, maa jeg saa bede om Kaffen. Man kan begynde paa Ting, hvor det kan tage Aartier og langt mere Tid, inden Resultatet viser sig, men som alligevel har været rigtige.

Dernæst gør jeg ogsaa opmærksom paa, at der mellem Foranstaltninger som dem, der nu her ønskestruffet, og Udviklingen af Hjemlandets Erhvervsliv er en vis Vekselvirkning. Det kan ikke nytte noget, at jeg venter hurtige Resultater, hvis der ikke hjemme er en Udvikling med Hensyn til Bedrifternes Kapacitet og Produktionens Godhed og ikke mindst med Hensyn til Kapitalansamlingen; er saadanne Betingelser til Stede, at det kan gøres?

Jeg kommer til at tænke paa en Samtale, som jeg havde, lige før jeg blev udsendt i sin Tid, med afdøde Excellence Vedel, som den Gang var Direktør for Udenrigsministeriet, og som var en overordentlig intelligent Mand og havde dette jævne borgerlige Præg over sig, som man maatte ønske mere og mere vilde gennemsyre Udenrigsministeriet i Stedet for det gammeldags diplomatiske Præg, som jo, naar man rigtig ser til, ikke er andet end en Viden om en hel Mængde formale Forhold, der mindre og mindre spiller en Rolle, men den Aand, der ser Indholdet af Udenrigstjenesten i disse Forhold, maa man kæmpe med ikke blot i vort, men i alle Udenrigsministerier.

For der er jo en Type af Mennesker, der ikke giver Slip paa det, de sidder inde med, uden Modstand, stadig væk møder man denne Modstand. Mange Mennesker imponerer den og skræmmer den, alene fordi den f. Eks. holder sig til en Terminologi, som almindelige Mennesker nu ikke forstaaer, men som man virkelig ikke behøver mange Maaneder til at sætte sig ind i, og som der ikke er nogen som helst Grund til at lade sig imponere af. Hvad var det for et Aktstykke, jeg læste lige for nylig, som blev os tilsendt? Det var et diplomatisk Aktstykke. Haarene rejste sig paa mit Hoved, bare for at begribe, hvad der egentlig stod. Det var et helt Arbejde, og et fuldkommen overflødig Arbejde. Jeg husker nu ikke i dette Øjeblik, hvad det drejede sig om, men det var virkelig et helt Stykke Arbejde, som jeg var